

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 listopada

№ 100.

Rok 1932.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

Poz.: 843—z dnia 14 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat w postępowaniu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym 2084

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 844—Komunikacji i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 5 sierpnia 1932 r. o ruchu autobusów na drogach publicznych 2085

845—Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 października 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianach w rozporządzeniu Ministra Reform Rolnych z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie przeznaczenia i parcelacji gruntów, położonych w sferze interesów mieszkaniowych miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych. 2086

846—Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 października 1932 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 1 września 1928 r. w sprawie ustalenia cech, jakie pod względem indywidualnym i rasowym winny posiadać buhaje, uznane za odpowiednie do celów hodowlanych, oraz ustalenia okręgów hodowlanych. 2087

847—Spraw Wewnętrznych z dnia 11 października 1932 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nieliczących z godnością człowieka 2087

848—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 października 1932 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej. 2088

849—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 października 1932 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej. 2088

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz.: 850—z dnia 11 października 1932 r. w sprawie stosowania Konwencji Związkowej Paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej, przejrzanej w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r. i w Hadze dnia 6 listopada 1925 r., do Indyj Holenderskich, Surinam i Curaçao oraz do Algerji i Kolonij Francuskich 2089

851—z dnia 13 października 1932 r. w sprawie złożenia przez Hiszpanję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach przewożonych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 21 czerwca 1929 r. na XII Sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów 2089

852—z dnia 28 października 1932 r. w sprawie złożenia przez Persję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o zwalczaniu obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznymi, podpisanej w Genewie dnia 12 września 1923 r. 2089

853—z dnia 4 listopada 1932 r. w sprawie złożenia przez Holandję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji, dotyczącej statystyk gospodarczych, podpisanej wraz z protokołem w Genewie dnia 14 grudnia 1928 r. 2090

843.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 listopada 1932 r.

**wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu
w sprawie opłat w postępowaniu przed Najwyż-
szym Trybunałem Administracyjnym.**

Na podstawie art. 100 i 123 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły, wymienione w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

§ 2. Do opłat, przewidzianych w art. 92, 93, 97 i 98 będzie pobierany dodatek w wysokości 10%.

§ 3. Opłatę od skargi gdy wartość przedmiotu sporu może być określona pieniężnie (art. 92 ust. 1) oraz opłatę w kwocie 40 zł, przewidzianą w art. 93 ust. 1, uiszcza skarżący zasadniczo przez naklejenie znaczków stemplowych na skardze.

Jeżeli opłata przy wartości przedmiotu sporu, przewyższającej 10.000 zł (art. 92 ust. 1 pkt. 3), wynosi (przed doliczeniem dodatku 10%) więcej niż 300 zł, to może być uiszczona gotówką w kasie któregośkolwiek urzędu skarbowego lub urzędu opłat stemplowych albo na konto takiej kasy za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności; w tym przypadku należy do skargi dołączyć (art. 59 ust. 1 pkt. 3) pokwitowanie kasy urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) lub „potwierdzenie dla wpłacającego”, wydane w obrocie Pocztovej Kasy Oszczędności — stwierdzające wyraźnie, że uiszczenie nastąpiło tytułem opłaty od skargi, wniesionej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

§ 4. Celem uiszczenia opłaty od podania (art. 97) winien petent na pierwszej stronicy, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronicy jednego egzemplarza nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

§ 5. Opłatę dodatkową, przewidzianą w art. 93 ust. 2, jak również opłatę od zaświadczenia (art. 98 ust. 1 i 2), uiszcza się przez dostarczenie znaczków stemplowych kancelarii Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Kancelarja nakleja znaczki stemplowe na skardze bądź na zaświadczeniu.

Jeżeli opłata dodatkowa, wymierzona w myśl art. 93 ust. 2 pkt. 1 lub 2, wynosi (przed doliczeniem dodatku 10%) więcej niż 300 zł, to można ją uiszczyć gotówką w kasie któregośkolwiek urzędu skarbowego lub urzędu opłat stemplowych albo na konto takiej kasy za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędno-

ści; w tym przypadku należy złożyć kancelarii Najwyższego Trybunału Administracyjnego pokwitowanie, określone w § 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Celem uiszczenia opłaty znaczkami stemplowymi (§§ 3 — 5 niniejszego rozporządzenia) należy użyć znaczków, których wartość nominalna równa się kwocie, należnej w myśl art. 92, 93, 97 lub 98, bez dodatku 10%.

§ 7. Kancelarja Najwyższego Trybunału Administracyjnego kasuje znaczki stemplowe — jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono lub usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. Skasowanie następuje przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku stemplowym, część zaś poza nim na papierze; nadto należy na każdym znaczku wypisać datę skasowania.

§ 8. Najwyższy Trybunał Administracyjny zaświadczy na żądanie skarżącego, że skarga została wniesiona oraz w jakiej kwocie i w jaki sposób (§§ 3 i 5 niniejszego rozporządzenia) wniesiono opłatę. Zaświadczenie to podlega opłacie w kwocie 3 zł (art. 98 ust. 1).

§ 9. Opłaty wymierzone przy wydaniu wyroków, a nie uiszczone w ciągu dni czterech od dnia doręczenia decyzji (art. 94), ściągane są — dopóki obowiązuje ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) — w trybie, wskazanym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

§ 10. O zarządzeniu zwrotu opłaty (art. 95 i 96) Najwyższy Trybunał Administracyjny zawiadamia izbę skarbową, w której okręgu ma zamieszkanie lub siedzibę osoba, której należy się zwrot; jeżeli jednak opłatę uiszczono gotówką w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) lub na konto takiej kasy za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności (§§ 3 i 5 niniejszego rozporządzenia), to zawiadomienie ma być wystosowane do tej izby skarbowej, w której okręgu znajduje się kasa urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych), do której wpłynęła opłata.

Zawiadomienie ma wymienić: datę i liczbę zarządzenia o zwrocie, nazwisko i imię (firmę, nazwę) oraz dokładny adres osoby, której należy się zwrot, tudzież kwotę, która ma być zwrócona oraz podać, czy opłatę uiszczono znaczkami stemplowymi czy gotówką, w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych), czy na konto takiej kasy za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności; w razie uiszczenia gotówką w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) zawiadomienie ma nadto wymienić: kasę, w której uiszczono, datę uiszczenia i pozycję zarachowania.

Izba skarbowa zarządza — bez dalszego wniosku strony — zwrot nadpłaty w gotówce lub zaliczenie jej na poczet należności Skarbu Państwa.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 listopada 1932 r.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

844.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 5 sierpnia 1932 r.

o ruchu autobusów na drogach publicznych.

Na podstawie art. 5 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) i art. 6 punkt 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) zarządza się co następuje:

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Za autobus uznaje się pojazd mechaniczny, przeznaczony do przewozu siedmiu lub więcej podróżnych.

Warunki techniczne.

§ 2. Autobusy powinny być tak zbudowane i urządzone, aby nie zagrażały bezpieczeństwu wogóle, a bezpieczeństwu podróżnych w szczególności, zapewniały wygodę i higienę podróżnych i nie niszczyły nadmiernie drogi.

§ 3. (1) W autobusach:

1) podwozie winno posiadać konstrukcję, zapewniającą wytrzymałość pojazdu, równowagę całości, wytrzymałość hamulców i mechanizmu kierowniczego. Wszystkie koła muszą posiadać pneumatyczne obręcze gumowe;

2) silnik powinien posiadać taką moc, aby przebiegi mogły się odbywać w ustanowionym czasie, przy pełnym obciążeniu i niekorzystnych warunkach drogowych, pozatem powinien posiadać regulator szybkości, niepozwalający na przekroczenie najwyższej dozwolonej szybkości oraz urządzenie umożliwiające wprawianie w ruch silnika z siedzenia kierowcy. Regulator szybkości nie będzie wymagany, o ile autobus posiada aparat rejestrujący szybkość (§ 4 pkt. a). Postanowienie o obowiązku posiadania regulatora szybkości albo aparatu rejestrującego szybkość, nie dotyczy autobusów kursujących w obrębie jednej gminy;

3) nadwozie winno być tak urządzone:

- a) aby mogło być szczelnie zamykane,
- b) aby wysokość wnętrza, mierzona od podłogi do najniższego punktu powały, wynosiła co najmniej 1.50 m nad miejscami siedzącymi i co najmniej 1.80 m nad miejscami stojącymi,
- c) aby ilość miejsc siedzących i stojących dla podróżnych nie była większa od ilorazu otrzymanego z podzielenia przez cyfrę 80,

a w autobusach, kursujących w obrębie jednej gminy przez cyfrę 75, różnicy między podaną przez fabrykę nośnością podwozia i sumą ciężaru nadwozia wraz z wyposażeniem oraz wagą dwojga osób obsługi. Pod wyposażeniem rozumie się koła zapasowe, części wymienne, narzędzia, zapas benzyny i smarów;

- d) aby szerokość i głębokość siedzenia dla podróżnych wynosiła co najmniej po 0,45 m. Odległość siedzeń od siebie, przy siedzeniach, ustawionych w jednym kierunku, powinna wynosić co najmniej 0,25 m, a jeżeli siedzenia nie posiadają pod sobą wolnej przestrzeni, co najmniej 0,40 m. Przy siedzeniach naprzeciwległych odległość siedzeń od siebie powinna wynosić co najmniej 0,50 m;
- e) aby przejście wewnętrzne wzdłuż autobusu miało co najmniej 0,30 m szerokości. Umieszczanie w przejściu siedzeń składanych jest dozwolone, o ile szerokość przejścia wynosi co najmniej 0,45 m. W autobusach, kursujących w obrębie jednej gminy dozwolone jest urządzenie miejsc składanych dodatkowych o mniejszym wymiarze pod warunkiem, że nie będą przeszkadzać przy wsiadaniu i wysiadaniu;
- f) aby miejsce przy kierownicy było wyodrębnione i oddzielone od wnętrza ścianką przezroczystą, poczynając od wysokości 1 m od podłogi pomieszczenia kierowcy i aby posiadało co najmniej 0,60 m szerokości i 0,45 m głębokości oraz osobne wyjście;
- g) aby wewnątrz autobusu, przeznaczone dla podróżnych posiadało co najmniej dwoje drzwi: wejściowe i wyjściowe o szerokości co najmniej 0,60 m. Przynajmniej jedno drzwi powinny znajdować się z prawej strony pojazdu. Autobus, nieposiadający drzwi w tylnej ścianie powinien posiadać w tej ścianie okno, szczelnie zamknięte, o wymiarach nie mniejszych, niż 0,80 m szerokości i 0,60 m wysokości. W autobusach podzielonych na stałe przedziały każdy przedział powinien posiadać oddzielne drzwi z prawej strony pojazdu. W autobusach, kursujących w obrębie jednej gminy, posiadających pomost tylny z dwoma wejściami, nie obowiązuje przepis posiadania przynajmniej jednych drzwi z prawej strony. Powierzchnia pomostu tylnego oraz miejsc stojących nie może wynosić mniej niż 0,2 m² na jedno miejsce stojące, a układ powierzchni winien być taki, by dawał możliwość wygodnego zajmowania miejsca stojącego;
- h) aby miejsca stojące, o ile takie są w autobusie, znajdowały się na specjalnych pomostach i posiadały urządzenia ułatwiające jazdę w pozycji stojącej (trzymadła, poręcze);
- i) aby w autobusach przyjmujących do przewozu bagaż ponad 10 kg wagi lub o wymiarach nienadających się do przewozu w pomieszczeniach dla podróżnych były